

V sivi sinjini, na zarastlih grobovih
sem iskal razjeden spomenik davnih spominov,
pa sem našel le zeleno drevo,
ki je v svojih vrhovih hroplo poskočnico
živih in mrtvih v brezdanjem miru. —

Po horizontu so hitele sence črnih oblakov
in oko ni videlo, ko je trepetala duša ob zvokih neznanosti. —

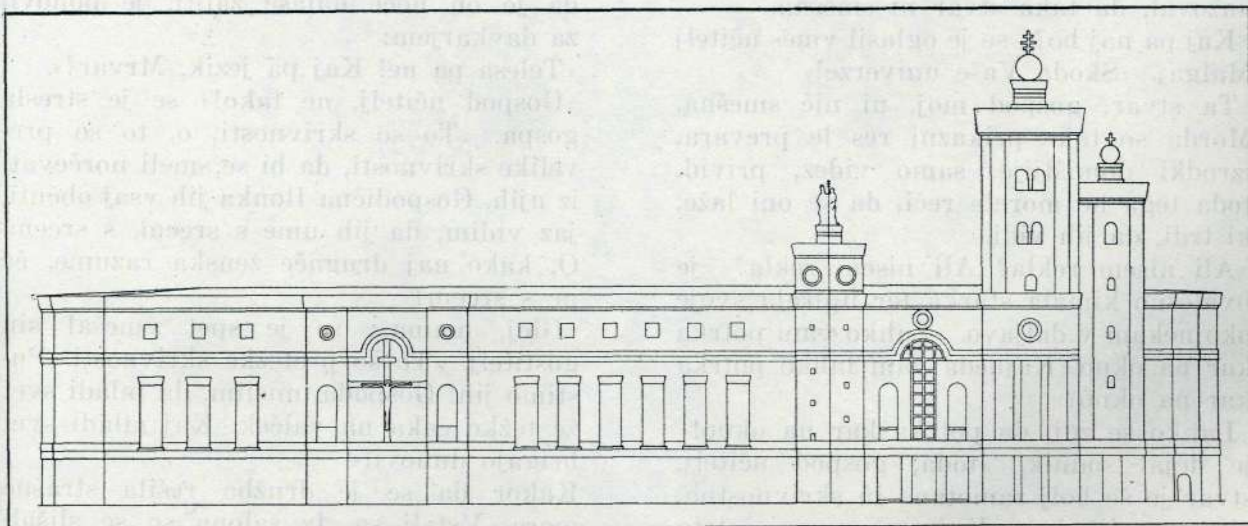
II.

Čujem odnev daljnih korakov —
zvenijo kakor blodne duše, kakor misli umirajočih. —

Glej, potihnili so viharji in za sivimi meglami je prišlo solnce —
rumeno listje plahuta v ozračju, v njem se skrivajo v daljo bežeče poti.
Jaz pa poslušam v duši krike in speve divjih in besnečih
mojih romarjev, ki so tudi gospodarji mojih misli, svečeniki
v mojih svetiščih.

Temna in mogočna se izteza roka, njena senca pada preko mest
do črnih gozdov. — Pa saj so te sanje na poljanah in skozi noč
grozno in upanja polno prihaja plamen. — Čuj pesem večernih
pevcev, ki pod oknom zemlje pojejo svoj spev v spremstvu viharjev,
ki niso kakor jokave mandoline.

Glej, silno in ponosno je vzrastlo iz moje samote, preplavilo je
svetovje — brezdomje — moje hrepenenje; in prinesem mu polno
perišče bleščečega solnca, v bisernih čašah blede mesečine!
Sam v sebi čujem brnenje množic, idočih po trdem tlaku, in vpijem
njim, potnikom daljnih poljan:
Pojdite! Lažnivi so bili in bodo vaši preroki, ki vam obetajo vtelesenje
vstajenja; vstajenje bo prišlo, a ne boste ga videli, ne boste ga slišali.
Vstalo bo sredi največje tišine, izkopalo grob. Pevci večerov vam
bodo peli v samoti, ki je moja samota, molitev srca trikrat
umrlemu spominu bodočih dni.

ARHITEKTURNA ŠOLA J. PLEČNIKA: NAČRT III. ZA CERKEV SV. MAGDALENE
V MARIBORU (ZUNANJŠČINA).